

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MACIEJE SZPUNARA
přednesené dne 2. dubna 2020¹

Věc C-817/18 P

**Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland,
Stichting Het Groninger Landschap,
Vereniging It Fryske Gea,
Stichting Het Drentse Landschap,
Stichting Het Overijssels Landschap,
Stichting Het Geldersch Landschap,
Stichting Flevo-Landschap,
Stichting Het Utrechts Landschap,
Stichting Landschap Noord-Holland,
Stichting Het Zuid-Hollands Landschap,
Stichting Het Zeeuwse Landschap,
Stichting Het Noordbrabants Landschap,
Stichting Het Limburgs Landschap,
Evropská komise**

proti

**Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters,
Exploitatiemaatschappij De Berghaaf BV,
Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe,
BV Landgoed Den Alerdinck II,
Landgoed Ampsen BV,
Pallandt van Keppel Stichting,
Landgoed Kasteel Keppel BV,
Baron van Lynden,
Stichting het Lijndensche Fonds voor Kerk en Zending,
Landgoed Welna BV,
Landgoed „Huis te Maarn“ BV,
Vicariestichting De Vijf Capellarijen/Ambachtsheerlijkheid Kloetinge,
Maatschappij tot Exploitatie van het Landgoed Tongeren onder Epe BV,
Landgoed Anderstein NV,
Landgoed Bekspring BV,
Landgoed Nijenhuis en Westerflie BV,
Landgoed Caprera BV,
Landgoed Schapenduinen BV,
Stichting Schapenduinen,**

Landgoed de Noetselenberg BV

¹ – Původní jazyk: francouzština.

„Kasační opravný prostředek – Státní podpora – Režim dotovaného nabytí nebo bezplatného poskytnutí přírodních oblastí – Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za slučitelnou s vnitřním trhem – Pojem ‚zúčastněná strana‘ – Závažné obtíže“

I. Úvod

1. Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland, Stichting Het Groninger Landschap, Vereniging It Fryske Gea, Stichting Het Drentse Landschap, Stichting Landschap Overijssel, Stichting Het Geldersch Landschap, Stichting Flevo-Landschap, Stichting Het Utrechts Landschap, Stichting Landschap Noord-Holland, Stichting Het Zuid-Hollands Landschap, Stichting Het Zeeuwse Landschap, Stichting Het Noordbrabants Landschap a Stichting Het Limburgs Landschap se svým kasačním opravným prostředkem domáhají, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 15. října 2018, Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters a další v. Komise², kterým bylo zrušeno rozhodnutí Komise C(2015) 5929 final ze dne 2. září 2015 o státní podpoře SA.27301 (2015/NN) – Nizozemsko – týkající se dotovaného nabytí nebo bezplatného poskytnutí přírodních oblastí, jehož shrnutí bylo zveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie³ (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2. V souladu se žádostí Soudního dvora se toto stanovisko zaměřuje pouze na analýzu druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

3. Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku se v podstatě týká otázky, zda Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters (dále jen „VGG“), Exploitiemaatschappij De Berghaaf BV, Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe, BV Landgoed Den Alerdinck II, Landgoed Ampsen BV, Pallandt van Keppel Stichting, Landgoed Kasteel Keppel BV, Baron van Lynden, Stichting het Lijdensche Fonds voor Kerk en Zending, Landgoed Welna BV, Landgoed „Huis te Maarn“ BV, Vicariestichting De Vijf Capellarijen/Ambachtsheerlijkheid Kloetinge, Maatschappij tot Exploitatie van het Landgoed Tongeren onder Epe BV, Landgoed Anderstein NV, Landgoed Bekspring BV, Landgoed Nijenhuis en Westerflie BV, Landgoed Caprera BV, Landgoed Schapenduinen BV, Stichting Schapenduinen a Landgoed de Noetselenberg BV, žalobkyně v prvním stupni (společně dále jen „VGG“ a další), mohly být kvalifikovány jako „zúčastněné strany“ ve smyslu čl. 1 písm. h) nařízení (ES) č. 659/1999⁴, zatímco první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku v podstatě zpochybňuje skutečnost, že Tribunál uznal existenci závažných obtíží, za kterých je Evropská komise povinna zahájit formální vyšetřovací řízení.

II. Právní rámec

4. Článek 1 písm. h) nařízení č. 659/1999 definuje pojem „zúčastněná strana“ následovně:

„[K]terýkoliv členský stát, osoba, podnik nebo sdružení podniků, jejichž zájmy by mohly být ovlivněny poskytnutím podpory, zejména příjemce podpory, konkurenční podniky a profesní sdružení.“

5. Článek 4 odst. 1 až 4 tohoto nařízení stanoví:

„1. Komise přezkoumá oznámení ihned po jeho obdržení. Aniž je dotčen článek 8, Komise přijme rozhodnutí podle odstavců 2, 3 nebo 4.“

2 – Rozsudek ze dne 15. října 2018 (T-79/16, nezveřejněný, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:680).

3 – Úř. věst. 2016, C 9, s. 1.

4 – Nařízení Rady ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339).

2. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že oznámené opatření není podporou, zaznamenaná tento nález ve formě rozhodnutí.
3. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že nejsou vzneseny žádné pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření se společným trhem, pokud opatření spadá pod čl. 92 odst. 1 Smlouvy, rozhodne, že opatření je slučitelné se společným trhem [...]. Rozhodnutí blíže určí, která výjimka podle Smlouvy byla použita.
4. Shledá-li Komise po předběžném přezkoumání, že existují pochybnosti o slučitelnosti oznámeného opatření se společným trhem, rozhodne o zahájení postupu podle čl. [108 odst. 2 SFEU].“
6. Z bodu 11 sdělení Komise ze dne 11. ledna 2012 nazvaného „Rámec Evropské unie pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby“⁵ vyplývá, že „státní podporu [...] [lze] prohlásit za slučitelnou s čl. 106 odst. 2 [SFEU], je-li to nutné pro poskytování dané služby obecného hospodářského zájmu a jestliže není narušen vývoj obchodu do takové míry, která by byla v rozporu se zájmy Unie“.

III. Skutečnosti předcházející sporu

7. Skutečnosti předcházející sporu, které vyplývají z napadeného rozsudku, mohou být shrnuty následovně.
8. Organizace pro péči o území (OGT) jsou sdružení a nevládní neziskové nadace, jejichž předmětem činnosti je ochrana přírody.
9. Za účelem vytvoření ekologické soustavy a sítě „Natura 2000“ na ochranu biologické rozmanitosti poskytlo Nizozemské království dotace na nabytí přírodních oblastí (dále jen „režim PNB“) třinácti organizacím OGT (dále jen „třináct OGT“), které se účastnily řízení v prvním stupni jako vedlejší účastnice. Způsobitelnými náklady pro dotace v tomto režimu byly kupní cena pozemků, další náklady spojené s nabytím a náklady spojené s ukončením zemědělských nájmu uvedených pozemků.
10. Kromě jejich hlavní činnosti péče o přírodu vykonávalo třináct OGT též vedlejší činnosti hospodářské povahy, jako je nabývání pozemků, lesní hospodářství, prodej dřeva a masa, poskytování práv k lovu a rybolovu nebo cestovní ruch. Tyto činnosti jim přinášejí příjmy a představují zdroj financování jejich hlavní činnosti, jelikož musí být použity na pokrytí nákladů na správu, stejně jako dotace obdržené v rámci režimu PNB.
11. Režim PNB byl v platnosti od roku 1993 do roku 2012. Dne 23. prosince 2008 obdržela Komise stížnost od dvou soukromých neziskových nadací podle nizozemského práva, konkrétně od Stichting het Nationale Park De Hogue Veluwe a Stichting Linschoten, které spravují pozemky a vykonávají činnosti v oblasti ochrany přírody a správy kulturního dědictví, jakož i vedlejší činnosti jako poskytování pachtu, zemědělství, lesní hospodářství a cestovní ruch. V roce 2009 byly stěžovatelky v rámci dotčeného správního řízení nahrazeny subjektem VGG, jehož předmětem činnosti je zajišťování rovných práv všech soukromých vlastníků půdy v rámci dotací a nabývání pozemků.
12. Po několika jednáních a schůzkách mezi Komisí, VGG a nizozemskými orgány a po předběžné fázi přezkumu přijala Komise dne 2. září 2015 sporné rozhodnutí, kterým prohlásila režim nabytí přírodních oblastí za slučitelný s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU.

5 – Úř. věst. 2012, C 8, s. 15, dále jen „rámec SOHZ“ (služba obecného hospodářského zájmu).

13. Ve sporném rozhodnutí Komise zaprvé uvedla, že ačkoli hlavní úkol OGT nemá hospodářskou povahu, jelikož je zaměřen na ochranu přírody, OGT přesto vykonávají určité vedlejší činnosti hospodářské povahy, tedy co se týče těchto činností, je třeba OGT kvalifikovat jako „podniky“ ve smyslu pravidel hospodářské soutěže.

14. Komise zadruhé vysvětlila důvody, pro které dospěla k závěru, že režim PNB představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Zdůraznila tak, že dotace, které třináct OGT obdrželo na nabytí pozemků, jim propůjčily první ekonomickou výhodu poskytnutou ze státních zdrojů. Kromě toho uvedla, že tyto OGT mohou rovněž obdržet druhou ekonomickou výhodu vyplývající z dalšího prodeje pozemků nabytých za pomoci dotací. Komise dále poukázala na to, že režim PNB je selektivní, jelikož tohoto režimu využívalo pouze těchto třináct OGT. Nakonec dospěla k závěru, že podmínky formulované Soudním dvorem v rozsudku *Altmark Trans et Regierungspräsidium Magdeburg*⁶ nebyly splněny, jelikož vyrovnání pro příjemce režimu PNB nebylo stanoveno odpovídajícím postupem.

15. Komise zatřetí posoudila slučitelnost dotčeného opatření podpory z hlediska pravidel týkajících se služeb obecného hospodářského zájmu. Zejména uvedla, že třináct OGT plnilo závazky veřejné služby v oblasti ochrany přírody v souladu s opatřením podpory a režim PNB splňuje podmínky rámce SOHZ, tedy že tento režim musí být prohlášen za slučitelný s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU.

IV. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16. Žalobou došlou soudní kanceláři Tribunálu dne 19. února 2016 podaly VGG a další žalobu, kterou se domáhaly zrušení sporného rozhodnutí.

17. Podáním došlým soudní kanceláři Tribunálu dne 17. května 2016 podalo třináct OGT návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise.

18. Předseda druhého senátu Tribunálu po vyslechnutí účastníků řízení tomuto návrhu na vstup do řízení vyhověl usnesením ze dne 6. dubna 2017.

19. VGG a další předložily čtyři žalobní důvody na podporu své žaloby na neplatnost, z nichž první vycházel z porušení jejich procesních práv, druhý z porušení zásady zákazu zpětné účinnosti a právní jistoty, třetí podpůrně uplatněný důvod z nesprávného právního posouzení a z nedostatku odůvodnění při použití rámce SOHZ a čtvrtý z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU.

20. Komise a třináct OGT zpochybnily postavení VGG a dalších jakožto „zúčastněných stran“ i přípustnost druhého a čtvrtého žalobního důvodu.

21. Tribunál napadeným rozsudkem prohlásil žalobu za přípustnou, vyhověl prvnímu žalobnímu důvodu VGG a dalších, a v důsledku toho zrušil sporné rozhodnutí bez přezkoumání dalších žalobních důvodů.

V. Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

22. Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek a
- uložil VGG a dalším náhradu nákladů řízení nebo

6 – Rozsudek ze dne 24. července 2003 (C-280/00, EU:C:2003:415).

– podpůrně vrátil věc Tribunálu a stanovil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

23. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek,
- zamítl žalobu a
- uložil VGG a dalším náhradu nákladů řízení.

24. Nizozemská vláda navrhuje, aby Soudní dvůr napadený rozsudek zrušil.

25. VGG a další navrhují, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek a
- uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

26. Ve věci nebylo nařízeno jednání.

VI. Analýza

A. K druhé části prvního důvodu kasačního opravného prostředku

1. Argumentace účastnic řízení

27. Navrhovatelky podporované Komisí a nizozemskou vládou v prvním důvodu kasačního opravného prostředku tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když prohlásil žalobu VGG a dalších za přípustnou, jelikož posledně uvedené nelze považovat za „zúčastněné strany“ ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU a čl. 1 písm. h) nařízení č. 659/1999.

28. Navrhovatelky a Komise tvrdí, že aby jim mohlo být přiznáno postavení „zúčastněné strany“, mělo být prokázáno, že zaprvé VGG a další byly v soutěžním vztahu k příjemcům podpory a zadruhé podpora mohla mít na jejich situaci konkrétní dopad narušující tento soutěžní vztah.

29. Navrhovatelky a Komise však tvrdí, že při posouzení konkrétního dopadu podpory na soutěžní postavení VGG a dalších se Tribunál ve svých úvahách dopustil nesprávného právního posouzení.

30. Považuji za nezbytné formulovat určité obecné poznámky k pojmu „zúčastněná strana“ ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU a nařízení č. 659/1999, poté se budu v jejich světle zabývat úvahami, které Tribunál uvedl v napadeném rozsudku.

2. Posouzení

a) K pojmu „zúčastněná strana“

31. Připomínám, že v rámci kontrolního řízení zakotveného v článku 108 SFEU musí být odlišeny dvě fáze. Zaprvé předběžná fáze přezkumu upravená v čl. 108 odst. 3 SFEU, která umožňuje Komisi utvořit si prvotní názor na slučitelnost dotčené státní podpory. Zadruhé formální vyšetřovací řízení zakotvené v čl. 108 odst. 2 SFEU, které Komisi umožňuje získat úplné informace o všech okolnostech věci. Pouze

v rámci tohoto řízení SFEU stanoví pro Komisi povinnost vyzvat zúčastněné strany, aby předložily své připomínky⁷.

32. Není-li formální vyšetřovací řízení zahájeno, zúčastněné strany, které by mohly v této druhé fázi předložit vyjádření, jsou této možnosti zbaveny. K nápravě této situace je jim přiznáno právo napadnout u soudu Unie rozhodnutí Komise o nezahájení formálního vyšetřovacího řízení⁸. Žaloba na neplatnost rozhodnutí založeného na čl. 108 odst. 3 SFEU podaná zúčastněnou stranou ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU je přípustná, pokud autor této žaloby jejím podáním usiluje o zajištění ochrany procesních práv, která pro něj z posledně uvedeného ustanovení vyplývají⁹.

33. V projednávané věci je nesporné, že Komise nezahájila formální vyšetřovací řízení a VGG a další se před Tribunálem dovolávaly porušení svých procesních práv. V důsledku toho závisí přípustnost žaloby především na tom, zda VGG a další prokázaly, že jsou zúčastněnými stranami ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU a čl. 1 písm. h) nařízení č. 659/1999, jak správně uvedl Tribunál¹⁰.

34. Druhé z uvedených ustanovení definuje zúčastněnou stranu jako „kterýkoliv členský stát, osobu, podnik nebo sdružení podniků, jejichž zájmy by mohly být ovlivněny poskytnutím podpory, zejména příjemce podpory, konkurenční podniky a profesní sdružení.“ Toto ustanovení v podstatě přejímá ustálenou definici pojmu „zúčastněná strana“ vyplývající z judikatury Soudního dvora¹¹.

35. Jinými slovy, jedná se o „neurčitý okruh adresátů“¹² a podle ustálené judikatury tudíž „toto ustanovení nevylučuje, aby podniku, který není přímým konkurentem příjemkyně podpory, [...] bylo přiznáno postavení zúčastněné strany, jestliže tvrdí, že poskytnutím podpory by mohly být ovlivněny jeho zájmy“¹³.

36. Je tedy zřejmé, že postavení „zúčastněné strany“ závisí především na tom, zda zájmy subjektu, který se tohoto postavení dovolává, mohly být ovlivněny poskytnutím podpory. Je tedy třeba určit, jakým způsobem může být prokázáno, že zájmy podniku mohly být ovlivněny poskytnutím podpory, tak aby tomuto podniku mohlo být přiznáno postavení „zúčastněné strany“.

37. Jak ze znění nařízení č. 659/1999, tak z judikatury Soudního dvora a Tribunálu podle mého názoru vyplývá, že musí být rozlišovány dvě situace, tedy na jedné straně situace podniků konkurujících příjemci podpory a na druhé straně situace subjektů, které příjemci podpory nekonkurují.

38. Zprvce, co se týče podniků konkurujících příjemcům opatření, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že tyto podniky patří „nesporně mezi zúčastněné strany“¹⁴.

7 – Viz zejména rozsudky ze dne 19. května 1993, *Cook v. Komise*, (C-198/91, EU:C:1993:197, bod 22); ze dne 15. června 1993, *Matra v. Komise* (C-225/91, EU:C:1993:239, bod 16), a ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise* (C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 94).

8 – Rozsudek ze dne 17. července 2008, *Athinaiki Techniki v. Komise* (C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 53).

9 – Rozsudek ze dne 17. července 2008, *Athinaiki Techniki v. Komise* (C-521/06 P, EU:C:2008:422, bod 36), a ze dne 18. listopadu 2010, *NDSHT v. Komise* (C-322/09 P, EU:C:2010:701, bod 56).

10 – Viz bod 59 napadeného rozsudku.

11 – Viz zejména rozsudky ze dne 14. listopadu 1984, *Intermills v. Komise* (323/82, EU:C:1984:345, bod 16); ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France* (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 41), a ze dne 27. října 2011, *Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další* (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132).

12 – Viz zejména rozsudky ze dne 14. listopadu 1984, *Intermills v. Komise* (323/82, EU:C:1984:345, bod 16); ze dne 24. května 2011, *Komise v. Kronoply a Kronotex* (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 63), a ze dne 27. října 2011, *Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další* (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132).

13 – Rozsudky ze dne 24. května 2011, *Komise v. Kronoply a Kronotex* (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 64), a ze dne 27. října 2011, *Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další* (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132).

14 – Rozsudek ze dne 18. listopadu 2010, *NDSHT v. Komise* (C-322/09 P, EU:C:2010:701, bod 59 a citovaná judikatura). Kurzivou zvýraznil autor tohoto stanoviska.

39. Tribunál ve své ustálené judikatuře rovněž přiznává postavení „zúčastněné strany“ podniku, který se nachází v soutěžním vztahu s příjemcem podpory pouze z tohoto jediného důvodu¹⁵.

40. Jinými slovy, již pouhé postavení konkurenta příjemce podpory postačí podniku k tomu, aby prokázal, že jeho zájmy budou ovlivněny poskytnutím podpory, a tedy k tomu, aby měl postavení „zúčastněné strany“. V této situaci musí být podnik, který se dovolává svého postavení „zúčastněné strany“ z důvodu svého postavení konkurenta příjemce podpory, schopen prokázat jedinou skutečnost, a sice že se nachází v soutěžním vztahu s příjemcem. Jak uvádí Tribunál ve své judikatuře, „jakýkoliv podnik, který uplatňuje existující či potenciální soutěžní vztah [s příjemcem opatření] může být „zúčastněnou stranou“¹⁶.

41. Zadruhé, co se týče subjektu, který není konkurentem příjemce podpory, postavení „zúčastněné strany“ mu může být přiznáno za předpokladu, že může být prokázáno, že jeho zájmy by mohly být poskytnutím podpory ovlivněny. K tomu je podle judikatury nutné, aby prokázal, že podpora může mít konkrétní dopad na jeho situaci¹⁷.

42. Soudní dvůr mimo jiné připustil, že odborový svaz zaměstnanců může být považován za „zúčastněnou stranu“, pokud prokáže, že zájmy jeho samotného nebo jeho členů mohou být dotčeny poskytnutím podpory, přičemž musí prokázat, že podpora může mít konkrétní dopad na jeho situaci nebo na situaci zaměstnanců, které zastupuje¹⁸.

43. Je zřejmé, že aby subjekty mohly mít postavení „zúčastněné strany“, musí prokázat, že jejich zájmy budou poskytnutím podpory ovlivněny. K tomu je nutné pouze to, aby podniky konkurující příjemci podpory prokázaly existenci soutěžního vztahu s příjemcem. Naproti tomu podniky, které se v takovém soutěžním vztahu nenacházejí, musí prokázat, že podpora může mít konkrétní dopad na jejich situaci.

44. V tomto ohledu musím poukázat na to, že takové rozlišování je v rozporu s jedním, třebaže menšinovým směrem v judikatuře Tribunálu, jehož součástí je i napadený rozsudek.

b) Úvahy Tribunálu v napadeném rozsudku a judikатурní směr, jehož jsou součástí

45. Podle této judikatury Tribunálu musí subjekt, „aby mohl mít postavení zúčastněné strany, prokázat, že se nachází v soutěžním vztahu s příjemci podpory, a že hrozí, že podpora bude mít na jeho situaci konkrétní dopad narušující tento soutěžní vztah“¹⁹. Jinými slovy, po podnicích konkurujících příjemcům podpory se vyžaduje, aby prokázaly současně existenci soutěžního vztahu a konkrétní dopad podpory na jejich situaci.

15 – Viz zejména rozsudky ze dne 1. prosince 2004, Kronofrance v. Komise (T-27/02, EU:T:2004:348, bod 44); ze dne 28. března 2012, Ryanair v. Komise (T-123/09, EU:T:2012:164, bod 73); ze dne 12. června 2014, Sarc v. Komise (T-488/11, nezveřejněný, EU:T:2014:497, bod 41); ze dne 5. listopadu 2014, Vtesse Networks v. Komise (T-362/10, EU:T:2014:928, bod 47); ze dne 19. června 2019, NeXovation v. Komise (T-353/15, EU:T:2019:434, bod 69), a usnesení ze dne 26. března 2014, Adorisio a další v. Komise (T-321/13, nezveřejněný, EU:T:2014:175, bod 41).

16 – Rozsudek ze dne 19. června 2019, NeXovation v. Komise (T-353/15, EU:T:2019:434, bod 69).

17 – Viz zejména rozsudky ze dne 24. května 2011, Komise v. Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 65), a ze dne 27. října 2011, Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132).

18 – Rozsudek ze dne 9. července 2009, 3F v. Komise (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 33).

19 – Rozsudek ze dne 12. května 2016, Hamr – Sport v. Komise (T-693/14, nezveřejněný, EU:T:2016:292, bod 42), napadený rozsudek (bod 54), jakož i usnesení ze dne 28. září 2018, Motex v. Komise (T-713/17, nezveřejněný, EU:T:2018:631, bod 26). Kurzivou zvýraznil autor tohoto stanoviska.

46. Domnívám se však, že takové řešení neobstojí. Vzhledem k tomu, že pro přiznání postavení „zúčastněné strany“ požaduje vedle postavení konkurenta příjemce i splnění dalších podmínek, je jednak v rozporu se zněním nařízení č. 659/1999, které výslovně označuje konkurenta příjemce za „zúčastněnou stranu“, a jednak v rozporu s judikaturou Soudního dvora, podle které konkurent příjemce nesporně patří mezi zúčastněné strany.

47. Toto řešení je dále v rozporu s bohatou judikaturou Tribunálu, podle které již samotný důkaz o postavení konkurenta postačuje pro přiznání postavení „zúčastněné strany“²⁰ podniku, který se jej dovolává, bez nutnosti prokazovat rovněž existenci rizika, že podpora má na situaci konkurenčního podniku konkrétní dopad narušující prokázaný soutěžní vztah.

48. Konečně se domnívám, že takové řešení by mohlo vést k určité záměně s judikaturou týkající se přípustnosti žaloby konkurenta v případech, kdy se tento snaží napadnout nejen porušení svých procesních práv, jako je tomu v tomto případě, ale rovněž opodstatněnost rozhodnutí o posouzení slučitelnosti podpory s vnitřním trhem²¹.

49. Podle této judikatury se nemůže podnik, který napadá opodstatněnost rozhodnutí Komise o tom, že nezahájí formální vyšetřovací řízení, dovolávat pouze svého postavení „konkurenta“ ve vztahu k podniku příjemce, ale musí navíc prokázat, že jeho situace na trhu by byla významně dotčena touto podporou²². Řešení navrhované judikaturou Tribunálu vede do jisté míry – na rozdíl od ustálené judikatury Soudního dvora – ke sjednocení podmínek přípustnosti v případech, kdy podnik napadá porušení svých procesních práv z důvodu odmítnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení, a v případech, kdy podnik zpochybňuje opodstatněnost rozhodnutí o slučitelnosti podpory.

50. V obou dvou případech by se totiž konkurující podnik nemohl spokojit s prokázáním existence soutěžního vztahu, ale musel by navíc prokázat, že jeho situace je konkrétně dotčena opatřením podpory v tom smyslu, že by tato podpora narušila tento soutěžní vztah²³. Rozlišení podmínek přípustnosti v závislosti na předmětu žaloby by tak bylo do velké míry setřeno.

51. Na rozdíl od toho, jak rozhodl Tribunál v bodě 54 napadeného rozsudku, a od toho, co tvrdí navrhovatelky, tudíž podle mého názoru nelze od VGG a dalších vyžadovat, aby za účelem prokázání jejich postavení „zúčastněné strany“ dokazovaly jak existenci soutěžního vztahu ke třinácti OGT přijímajícím dotčenou podporu, tak konkrétní dopad opatření narušujícího tento soutěžní vztah na jejich situaci. Jsem tedy toho názoru, že posouzení konkrétního dopadu podpory na situaci VGG a dalších ze strany Tribunálu představuje nadbytečnou část jeho odůvodnění.

52. Jakmile totiž Tribunál v bodech 61 až 64 napadeného rozsudku prokázal skutečnost, že VGG a další jsou v soutěžním vztahu ke třinácti OGT, správně kvalifikoval VGG a další jako „zúčastněné strany“ v souladu s judikaturou Soudního dvora připomenutou v bodech 37 až 39 tohoto stanoviska a s ustanoveními nařízení č. 659/1999.

20 – Viz zejména rozsudky ze dne 1. prosince 2004, *Kronofrance v. Komise* (T-27/02, EU:T:2004:348, bod 44); ze dne 28. března 2012, *Ryanair v. Komise* (T-123/09, EU:T:2012:164, bod 73); ze dne 12. června 2014, *Sarc v. Komise* (T-488/11, nezveřejněný, EU:T:2014:497, bod 41); ze dne 5. listopadu 2014, *Vtesse Networks v. Komise* (T-362/10, EU:T:2014:928, bod 47); ze dne 19. června 2019, *NeXovation v. Komise* (T-353/15, EU:T:2019:434, bod 69), a usnesení ze dne 26. března 2014, *Adorisio a další v. Komise* (T-321/13, nezveřejněné, EU:T:2014:175, bod 41).

21 – Pro užitečný souhrn jednotlivých podmínek přípustnosti podle předmětu žaloby viz rozsudky ze dne 13. prosince 2005, *Komise v. Aktiongemeinschaft Recht und Eigentum* (C-78/03 P, EU:C:2005:761, body 31 až 37), nebo z nedávné doby rozsudek ze dne 6. května 2019, *Scor v. Komise* (T-135/17, nezveřejněný, EU:T:2019:287, body 37 až 45).

22 – Viz zejména rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, *Španělsko v. Lenzing* (C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 33).

23 – O existenci takového rizika svědčí i písemnosti navrhovatelek a Komise. Ty tvrdí, že pokud Tribunál uvedl, že VGG a další nemusí předložit důkaz podstatného ovlivnění svého soutěžního postavení, ale pouze důkaz vlivu podpory na toto postavení, dopustil se nesprávného právního posouzení. Navrhovatelky především tvrdí, že VGG a další měly předložit hospodářskou analýzu prokazující konkrétní dopad na jejich soutěžní postavení.

53. V návaznosti na své rozhodnutí, že VGG a další musí být považovány za podniky konkurující uvedeným OGT, mohl Tribunál platně přiznat VGG a dalším postavení „zúčastněné strany“.

54. I kdyby se tedy ukázalo, jak tvrdí navrhovatelky a Komise, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení při hodnocení konkrétního dopadu opatření na situaci VGG a dalších, nemohla by taková nesprávnost v žádném případě vést ke zrušení napadeného rozsudku, pokud se jeho výrok jeví jako opodstatněný z jiných právních důvodů²⁴.

55. Za těchto okolností zastávám názor, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku není relevantní, a proto jí nelze vyhovět.

c) Podpůrné úvahy k posouzení rizika konkrétního dopadu opatření na situaci VGG a dalších ze strany Tribunálu

56. Nicméně podotýkám, že závěr o existenci soutěžního vztahu mezi VGG a dalšími a třinácti OGT přijímajícími dotčenou podporu zpochybňují navrhovatelky, Komise a nizozemská vláda v rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku. Musím se tedy pro úplnost zabývat otázkou, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že opatření podpory mohlo mít konkrétní dopad na situaci VGG a dalších.

57. Pro případ, že by bylo vyhověno první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, by totiž bylo možné přiznat VGG a dalším postavení zúčastněné strany pouze tehdy, pokud by bylo správně rozhodnuto o tom, že dotčené opatření mohlo mít konkrétní dopad na jejich situaci. Konkrétně, pokud by VGG a další byly nesprávně kvalifikovány jako konkurenti třinácti OGT, bylo by nutné ověřit, že jejich zájmy nebyly v žádném případě dotčeny přiznáním podpory tak, že by tato podpora mohla mít konkrétní dopad na jejich situaci.

58. Navrhovatelky podporované nizozemskou vládou a Komisí tvrdí, že kritérium určené Tribunálem pro prokazování konkrétního dopadu podpory na situaci VGG a dalších je právně nesprávné. Titíž účastníci řízení dále tvrdí, že se Tribunál nemohl omezit na konstatování existence vlivu podpory na situaci VGG a dalších, jelikož posledně uvedení byli povinni prokázat konkrétní dopady podpory na jejich situaci. Úvahy Tribunálu jsou tak podle nich stíženy vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

59. Co se týče kritéria určeného Tribunálem pro prokázání existence rizika konkrétního dopadu podpory na situaci VGG a dalších, Tribunál poukázal v bodě 68 napadeného rozsudku na to, že „pokud podpora přiznaná státem posiluje postavení jednoho podniku ve vztahu k jiným konkurujícím podnikům v rámci obchodu uvnitř Společenství, u posledně uvedených podniků je nutné mít za to, že jsou podporou dotčeny“. Jak ale správně tvrdí navrhovatelky a Komise, judikatura, o kterou se Tribunál opírá, se týká ovlivnění obchodu mezi členskými státy ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU²⁵. Takové kritérium, které umožňuje prokázat, zda opatření podpory ovlivnilo obchod mezi členskými státy, se mně jeví jako zjevně irelevantní pro určení, zda může mít toto opatření dopad na situaci VGG a dalších. Tato úvaha, která vychází ze zmatečného výkladu judikatury, je proto podle mého názoru stížena vadou spočívající v nesprávném právním posouzení.

24 – Viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 47), a ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise (C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 136).

25 – Tribunál cituje v bodě 68 napadeného rozsudku rozsudek ze dne 17. září 1980, Philip Morris Holland v. Komise (730/79, EU:C:1980:209, bod 11).

60. Přesto se však nedomnívám, že by takové nesprávné právní posouzení při určení relevantního kritéria pro prokázání existence rizika konkrétního dopadu na situaci VGG a dalších ovlivnilo výsledek posouzení této podmínky Tribunálem. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že nesprávné právní posouzení Tribunálem není s to vyvolat neplatnost napadeného rozsudku, pokud se jeho výrok z jiných právních důvodů jeví jako opodstatněný²⁶, jak je tomu dle mého názoru v případě napadeného rozsudku.

61. Na jedné straně na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelky a Komise, z judikatury vyplývá, že aby mohlo být prokázáno, že zájmy žalobce by mohly být ovlivněny podporou, není nutné prokazovat aktuální zhoršení jeho situace, ale pouze riziko konkrétního dopadu²⁷. Nedomnívám se tedy, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 73 napadeného rozsudku rozhodl, že „žalobkyně nemusí přinést důkaz významného dopadu na jejich soutěžní postavení, ale pouze důkaz vlivu“ podpory na jejich situaci.

62. Na druhé straně je nesporné, že opatření podpory se může dotknout situace subjektu „různými způsoby, zejména tím, že způsobí ušlý zisk nebo vývoj méně příznivý než ten, který by byl zaznamenán v případě neexistence takové podpory“²⁸.

63. Tribunál přitom v bodě 71 napadeného rozsudku poukázal na to, že VGG a další musely „do přírodních oblastí investovat, aby mohly vykonávat vedlejší hospodářské činnosti“ podobné těm, které vykonává třináct OGT, čímž byly v nevýhodě oproti posledně uvedeným, které mohly nabývat pozemky za příznivějších podmínek díky dotčenému opatření. Tribunál mimoto odkázal v bodě 69 napadeného rozsudku na nezpochybněnou argumentaci VGG a dalších, podle níž „skutečnost, že jim nebylo umožněno rozšířit jejich pozemkové vlastnictví za stejných podmínek jako příjemcům podpory, zapříčinila méně příznivý rozvoj jejich činností, než jaký by mohl být zaznamenán v případě neexistence tohoto opatření podpory“.

64. Za těchto podmínek nelze vytýkat Tribunálu, že se dopustil nesprávného právního posouzení, když v podstatě rozhodl, že dotčené opatření by mohlo mít konkrétní dopad na situaci VGG a dalších, a tedy je třeba přiznat posledně uvedeným postavení „zúčastněné strany“.

65. Zastávám tudíž názor, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku není relevantní, nebo v každém případě není opodstatněná a nelze jí vyhovět.

B. K první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku

66. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, podporovány v tomto směru Komisí a nizozemskou vládou, že Tribunál při posouzení slučitelnosti dotčeného opatření podpory s trhem nesprávně vycházel z existence závažných obtíží, které vyžadují zahájení formálního vyšetřovacího řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU.

67. V první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku totiž navrhovatelky tvrdí, zaprvé že Tribunál nemohl rozhodnout, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, že zjištění existence „globálního“ a „atypického“ SOHZ svěřeného OGT svědčilo o existenci závažných obtíží, zadruhé že jeho úvahy nejsou dostatečně odůvodněné a zatřetí že Tribunál ve svém rozhodnutí o tom, že kvalifikace SOHZ jako „globální“ a „atypické“ svědčila o existenci závažných obtíží, v každém případě vycházel z existence rozporu ve sporném rozhodnutí, na který žalobkyně nepoukazovaly.

26 – Viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 47), jakož i ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise (C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 136).

27 – Viz zejména rozsudky ze dne 24. května 2011, Komise v. Kronoply a Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, bod 65), a ze dne 27. října 2011, Rakousko v. Scheucher-Fleisch a další (C-47/10 P, EU:C:2011:698, bod 132). Kurzívou zvýraznil autor tohoto stanoviska.

28 – Rozsudek ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise (C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 53).

1. K údajnému zjištění Tribunálu, že sporné rozhodnutí obsahuje rozpor

68. Především, že argument, podle kterého Tribunál rozhodl *ultra petita*, když vycházel z existence rozporu v úvahách Komise obsažených ve sporném rozhodnutí, na který VGG a další nepoukazovaly, podle mého názoru nemůže obstát.

69. V bodech 117 až 120 napadeného rozsudku se Tribunál skutečně odvolával na existenci rozporu obsaženého ve sporném rozhodnutí, a to mezi závěry Komise ohledně kvalifikace OGT jakožto „podniků“ a závěry, které se týkaly definice dotčené SOHZ, jež zahrnovala jak hlavní činnost ochrany přírody, tak vedlejší činnosti OGT. Na takový rozpor účastníci řízení v prvním stupni nepoukazovali.

70. Je nicméně třeba uvést, že zaprvé se Tribunál omezil pouze na prezentaci argumentů jednotlivých účastníků řízení k tomuto rozporu, na který byli tito dotázáni v rámci procesních organizačních opatření.

71. Z druhého, ačkoli v bodě 126 napadeného rozsudku Tribunál odkázal na úvahy Komise týkající se hospodářské povahy vedlejších činností OGT, nevyzdvihl naopak případný rozpor – na který účastníci řízení nepoukazovali – mezi těmito úvahami a důvody, na základě kterých byly ve sporném rozhodnutí definovány SOHZ.

72. Závěr Tribunálu, že kvalifikace činností OGT jakožto „globální“ či „atypické“ SOHZ může být známkou existence závažných obtíží, tedy není založen na přítomnosti rozporu v rozhodnutí Komise²⁹.

73. Ačkoli Tribunál poukázal ve fázi prezentace argumentů účastníků řízení na argument, který VGG a další neuváděli, nemá to tedy dopad na přijaté řešení.

2. K úvahám Tribunálu týkajícím se existence závažných obtíží při definování SOHZ

74. Navrhovatelky, podporované v tomto směru Komisí, tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když označil skutečnost, že Komise definovala SOHZ jako „atypickou“ SOHZ, za známku závažných obtíží.

75. Tribunál podle nich nejprve zaměnil otázku, zda činnosti OGT jsou hospodářskými činnostmi, a otázku, zda jsou tyto činnosti součástí SOHZ svěřené OGT. Tribunál pak použil zjevně nesprávné kritérium pro určení, zda jsou vedlejší činnosti součástí SOHZ. Dále podle nich Tribunál nesprávně posoudil, že Komise nedisponovala dostatečnými poznatky pro rozhodnutí, že vedlejší činnosti OGT byly součástí globální či atypické SOHZ. Tribunál tímto nerespektoval prostor pro uvážení vymezený členským státům při definování SOHZ. Navrhovatelky a Komise konečně poukazují na to, že úvahy Tribunálu jsou nesrozumitelné, a namítají tedy v podstatě nedostatek odůvodnění.

76. Z bodu 127 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál shledal existenci závažných obtíží ohledně definice SOHZ ve sporném rozhodnutí z důvodu „nedostatečnosti či neúplnosti rozboru Komise v předběžné fázi přezkumu“, které jsou podle judikatury známkou závažných obtíží³⁰.

77. Tribunál totiž připomněl, že ačkoli členské státy disponují širokým prostorem pro uvážení při definování úkolů SOHZ, tato pravomoc není neomezená. Judikatura uvádí, že „aby mohla být dotčená služba kvalifikována jako SOHZ, musí mít povahu obecného hospodářského zájmu, který vykazuje zvláštní charakteristiky oproti jiným činnostem hospodářského života“³¹.

29 – Sama Komise ve svých písemnostech připouští, že Tribunál nezjistil existenci rozporu ve sporném rozhodnutí.

30 – Viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2015, Pollmeier Massivholz v. Komise (T-89/09, EU:T:2015:153, bod 50 a citovaná judikatura).

31 – Rozsudky ze dne 10. prosince 1991, *Merci convenzionali porto di Genova* (C-179/90, EU:C:1991:464, bod 27), a ze dne 17. července 1997, *GT-Link* (C-242/95, EU:C:1997:376, bod 53).

78. Tribunál v bodě 126 napadeného rozsudku uvedl, zaprvé že podle Komise sice vedlejší činnosti OGT vyplývaly z hlavní činnosti ochrany přírody, avšak tato hlavní činnost nečinila vedlejší činnosti povinnými, a zadruhé že Komise neověřila, zda měly vedlejší činnosti OGT povahu obecného zájmu.

79. Tribunál v bodě 128 napadeného rozsudku upřesnil, že „ačkoli příjmy z těchto vedlejších činností slouží k pokrytí části nákladů na hlavní činnost ochrany přírody a jsou úzce spjaty s úkolem obecného zájmu v rámci uvedené hlavní činnosti, poznatky, které měla Komise k dispozici, jí neumožňovaly učinit pouze na tomto základě závěr [...], že tyto činnosti mají povahu obecného hospodářského zájmu“.

80. V bodě 129 Tribunál dodal, že ačkoli podnik, kterému byla svěřena SOHZ, může vykonávat jiné hospodářské činnosti spojené s úkolem obecného zájmu, který mu byl svěřen, neznamená to automaticky, že posledně uvedené jsou součástí SOHZ.

81. Tribunál za těchto okolností učinil závěr, že přezkum Komise byl neúplný a svědčil o existenci závažných obtíží.

82. Tribunál v bodě 128 napadeného rozsudku uvedl, že je tento závěr podpořen tím, že poznatky, kterými Komise disponovala, jí neumožňovaly ani „učinit závěr, že vedlejší činnosti byly nezbytné pro fungování SOHZ ve smyslu bodu 11 rámce SOHZ, který v napadeném rozhodnutí použila“.

83. V tomto ohledu podotýkám, že Tribunál zajisté správně připomněl, že neúplnost nebo nedostatečnost přezkumu, který se týká definice SOHZ, mohly být známkou existence závažných obtíží. Domnívám se nicméně, že úvahy, které Tribunál vedl k tomuto závěru, jsou v několika ohledech nekonzistentní.

84. Zaprvé, co se týče závěru Tribunálu, podle kterého Komise nemohla na základě poznatků, kterými disponovala, učinit závěr, že vedlejší činnosti OGT byly nezbytné pro fungování SOHZ ve smyslu bodu 11 rámce SOHZ, takže vedlejší činnosti neměly být zahrnuty do SOHZ a jejich zahrnutí působilo závažné obtíže, jsem toho názoru, stejně jako navrhovatelky a Komise, že Tribunál tento rámec SOHZ nesprávně vyložil.

85. Bod 11 rámce SOHZ totiž stanoví pouze to, že „státní podpory [...] mohou být prohlášeny za slučitelné s čl. 106 odst. 2 [SFEU], pokud jsou [tyto podpory] nezbytné pro fungování“³² SOHZ. Nezbytné pro fungování SOHZ tedy nemusí být vedlejší činnosti, ale opatření podpory, jehož slučitelnost je posuzována.

86. Tribunál tak stanovil zjevně nesprávné kritérium, když vytkl Komisi, že neprokázala nezbytnost vedlejších činností pro fungování SOHZ, jelikož bod 11 rámce SOHZ to Komisi ani neukládá. Komisi tedy nelze vytýkat, z tohoto jediného důvodu, že uvedený bod uplatnila nesprávně.

87. Za těchto okolností Tribunál nemohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, vycházet z tohoto poznatku pro vyvození závěru, že přezkum Komise byl neúplný, a proto existovaly závažné obtíže ohledně definice SOHZ.

88. Nicméně vzhledem k tomu, že neúplnost přezkumu Komise ohledně definice SOHZ není založena pouze na údajném nesprávném posouzení při použití rámce SOHZ, nemůže takové nesprávné právní posouzení samo o sobě stačit k tomu, aby bylo této části druhého důvodu kasačního opravného prostředku vyhověno. Nesprávné právní posouzení, kterého se Tribunál dopustil, totiž není s to

32 – Kurzivou zvýraznil autor tohoto stanoviska.

vyvolat neplatnost napadeného rozsudku, pokud se jeho výrok z jiných právních důvodů jeví jako opodstatněný³³. Vzhledem k tomu, že Tribunál pro vyvození závěru o neúplnosti přezkumu Komise vycházel rovněž ze skutečnosti, že Komise neprokázala, že vedlejší činnosti OGT měly povahu obecného zájmu, musím tedy ještě přezkoumat úvahy Tribunálu týkající se této skutečnosti.

89. Zadruhé, co se týče závěru, že Komise neprokázala, že vedlejší činnosti měly povahu obecného zájmu, takže je přezkum Komise neúplný i v tomto bodu, domnívám se, že tento závěr není dostatečně odůvodněn.

90. Tribunál totiž pouze uvedl, že poznatky, kterými disponovala Komise, nebyly dostačující pro vyvození závěru, že tyto vedlejší činnosti měly povahu činností obecného zájmu, třebaže Tribunál v bodech 128 a 129 napadeného rozsudku připustil, že Komise uvedla skutečnosti prokazující určitou vazbu mezi činnostmi ochrany přírody a vedlejšími činnostmi OGT, které se tak podílejí na plnění uvedeného úkolu obecného zájmu. Tribunál tak nedoložil důvody, pro které tyto skutečnosti, přesto zjevně relevantní, nepovažoval za dostačující.

91. Úvahy Tribunálu navíc neumožňují porozumět ani tomu, jaké skutečnosti by mohly právně dostačujícím způsobem prokázat, že vedlejší činnosti OGT měly povahu činností obecného zájmu, a to tím spíše, že existence úzké vazby mezi těmito činnostmi a sledovaným obecným zájmem podle Tribunálu k tomuto prokázání nevede.

92. V tomto ohledu připomínám, že povinnost odůvodňovat rozsudky plyne z článku 36 statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na Tribunál použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a článku 81 jednacího řádu Tribunálu. Z ustálené judikatury vyplývá, že z odůvodnění rozsudku musí jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí a Soudní dvůr mohl vykonávat soudní přezkum³⁴.

93. Tribunál se však spokojil s tvrzením, že poznatky, jimiž Komise disponovala, nebyly dostatečné pro vyvození závěru, že Komise neprokázala, že vedlejší činnosti mají povahu činností obecného zájmu, aniž doložil, v čem jsou tyto skutečnosti nedostatečné, nebo aniž upřesnil, jaké skutečnosti by byly dostatečné. Za těchto okolností je třeba konstatovat, že úvahy Tribunálu jsou nejasné a dle mého názoru neumožňují, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí, proto toto rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění.

94. Úvahy Tribunálu, které se týkají neúplnosti přezkumu definice SOHZ ze strany Komise, jsou tedy jednak stíženy vadou nesprávného právního posouzení a jednak trpí nedostatkem odůvodnění.

95. Mám tudíž za to, že první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je třeba vyhovět.

VII. Závěry

96. S ohledem na výše uvedené mám za to, že druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku není relevantní, proto musí být zamítnuta, a že první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být vyhověno, aniž je tím dotčena opodstatněnost dalších částí důvodů kasačního opravného prostředku.

33 – Viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 47), a ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise (C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 136).

34 – Rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Mitteldeutsche Flughafen a Flughafen Leipzig-Halle v. Komise (C-288/11 P, EU:C:2012:821, bod 83 a citovaná judikatura).